

до другия край изпитото му лице. По усмивката му разбрахъ, че той тържествуваше. И безъ да настоявамъ, се наведохъ къмъ врабчето. Камъчето, хвърлено отъ жестока ржка на моя другаръ, бѣ разбило главичката му и отъ човката му струеше топла кръвь.

Азъ го взехъ въ ржка, искахъ да му помогна: милвахъ го, духахъ му да го стопля, ала всичко бѣ напразно. То потрепера нѣколко пѣти, отвори човка, пое дѣхъ и отведнажъ се отпусна мъртво.

— Слушай, Гочо, това се казва истинско престѣпление! — скарахъ му се отново азъ; само, че не заплакахъ. — Недей забравя, че за всѣко престѣпление има и наказание!

Гочо се изсмѣ високо.

— Глупости! — каза той и ми посочи една чучулига съ дълга остра човка и живи черни очички, която ровѣше на самата пѣтека предъ насъ. — Мога и нея да олуча, стига да искамъ. Ето на, вижъ!

Въ това време чучулигата ненадейно литна предъ насъ надъ пѣтеката, издигна се високо. Азъ си отдѣхнахъ. Истински се зарадвахъ. Поне тя ще бжде пошадена отъ жестокоото сърдце на моя другаръ!

— си помислихъ. Но ето, че тя се спусна отново, спрѣ се и кацна пакъ на пѣтеката, предъ насъ. И това тя правѣше докато я настигнемъ. Следъ това отново литваше.

Гочо вървѣше предъ мене. Той почти бѣгаше подиръ качулатата птичка съ ластикъ въ ржка. Не следъ много, тя кацна върху единъ камъкъ и остана спокойна върху него. Моятъ другаръ изпъна ластика си и се прицели въ нея. Вървайте ми, той щѣше да я олучи, защото бѣше голѣмъ стрелецъ, ако не се случи нѣщо, което винаги съ болка си спомнямъ. Гочо, който се бѣ